

ved forskjellige Leiligheder ogsaa paa Steder, hvorfra jeg ikke er berettiget til at drage Noget frem her. Sa, dersom det ærede Medlem kan formaa den meget ærede Krigsminister til at træde op og sige: „Min Motivering af det Forslag, der her ligger for, betyder aldeles ikke Kjøbenhavns Befæstning, den har aldeles Intet dermed at bestille; jeg godkjender Ord til andet, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har sagt“ — da har det noget at betyde, men indtil da vil det ærede Medlem nok selv indrømme, at vi Andre, som nære Lov, have Lov til at beholde denne Lov. I Et er jeg enig med det ærede Medlem og med Enhver i denne Sag, og det er, at denne Sag er ikke alene en vigtig Sag, men er Danmarks Livsag, og derfor er det ikke underligt, at Enhver tager den saa alvorligt, som tænkes kan. Men derfor maa det ogsaa være os om at gjøre, at man ikke bliver vildledet, men veiledet, thi „for sent“ er „det Hele forspildt“. Jeg har nu, indtil jeg bliver grundig overbevist om det Modsatte, den Formening, at dersom man indlader sig paa at vedtage de Forslag, der her ligger for, kunne vi være temmelig overbeviste om, at vi med det samme have vedtaget Kjøbenhavns Befæstning. (Berg ler.) Sa, det byder jeg mig ikke om, saaledes er nu min Opfattelse, og der turde være Mange, som have samme Syn paa de Ting som jeg, endog blandt mine Modstandere. Jeg lagde Mærke til, i Parenthes bemærket, at, da det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds var paa sin høieste Flugt, fik han nogle behagelig „Sør!“ fra Binduerne, og det har altid en vis Betydning; det saldt fuldtændig ind under de Herrers Opfattelse og det skulde man mærke sig (Ufbrydelse). So, de ærede Medlemmer raabte saa tydeligt „Sør!“ rimeligvis for at man særlig skulde lægge Mærke dertil, saa maa de ogsaa finde sig i, at jeg drager det frem og derved hjælper dem til at gjøre det saa kundbart som muligt. Jeg vil endnu sige een Ting til. Det ærede Medlem sagde i Begyndelsen af sit Foredrag, at, hvad han her vilde sige, maatte man ingenlunde betragte som hans sidste Ord. Læg ogsaa nogle Mærke dertil. Vi have jo hørt, eller rettere sagt set paa Krøl, at denne Sag først vil finde sin Afgjærelse i Fællesudvalg. Det ærede Medlems Udtalelser i den Henseende turde være et Fingerpeg i samme Retning. Men, mine Herrer, lad os helst — vi, der kunne blive enige om at tage saa mange Forholdsregler som muligt for at fiksre os imod det, vi ansæ for det værste af Alt — med Hensyn til vor Stilling til Sagen, saaledes som den ligger for her, ikke vente indtil et Fællesudvalg, thi saa turde det være muligt, at vi ligge under. Spørsmålet er, jeg skal ikke komme dybt ind derpaa. Jeg erkjender, at det hører mere hjemme under 3die Behandling, navnlig ved Forhandlingerne om Loven i dens

Helhed. Jeg skulde, som sagt, ikke have indladt mig derpaa her, naar ikke det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds havde givet saa rig Leilighed dertil. Jeg haaber nu, at der i den følgende Debat vil blive givet tilfrækkeligt Svar paa Rættale. Et skal jeg endnu bemærke: Det ærede Medlem lagde os ogsaa paa Sinde, at det store Flertal af Befolkningen ønskede nu — han sagde ikke at komme til No i denne Sag, men komme til en rimelig Overenskomst; men vi fik ikke nærmere at vide, hvori denne bestod, uden forsaavidt den skulde finde sit Udtryk i de af det ærede Medlem og hans Meningsfæller fremsatte Ændringsforslag. Er dette det ærede Medlems Mening, at det skulde være de rimelige Forslag, som det store Flertal i det danske Folk vil gaa ind paa og ønske, at vi i denne Samling skulle komme til, nærer jeg en besteden Lov derom (Berg: Og saa derom?). Sa, jeg tvivler om, at det er de rimelige Forslag, som det store Flertal af det danske Folk vil godkjende (Ufbrydelse af Berg). Sa, da denne Lov er os imellem — og det har den været før; den har været det lige fra 1867 indtil Dato —, saa veed jeg et Middel, som jeg, skjøndt det ikke har været min Mening at drage det frem her, dog skal nævne, det nemlig, at vi se at blive enige om, forinden vi komme til den endelige Afgjærelse, til det, som det ærede Medlem mener er den rimelige Overenskomst, først at appellere til Folket. Sagen er af en saa alvorlig Karakter for det danske Folk, at det ikke turde være ubestændigt at forlange, at det kom til at tale et Ord med. Viser det sig saa, at der sendes til Thinget et stort Flertal for det ærede Medlems Forslag, ja, saa har det ærede Medlem havt Ret; indtil da nærer jeg en besteden Lov derom. Det er overhovedet det, som jeg denne Gang finder mig foranlediget til at sige. Jeg agter ikke at tage videre Del i Debatten, idet Vedtagelsen eller Ikke-Vedtagelsen af en meget stor Del af de Forslag, der foreligge, overhovedet saa at sige ingen Betydning har for mig; det har kun forsaavidt Betydning for mig, som vi derved, at nogle af dem vedtages, risikere at komme over til den meget omdebatterede Kjøbenhavns Befæstning fra Landsiden. Jeg ønsker nu for Liden, da jeg ikke tør stole paa, at man ikke kommer til noget Andet end det, jeg anser for rigtigt, at man da overhovedet ikke gjør Noget. Nu have vi havt de 7 ufrugtbare Aar, lad os da tage det 8de med (Berg: Na, nei!). Na, jo! Verden staar nok for det. Jeg tror ikke, der sker nogen Ulykke derfor, og i alt Fald tror jeg, at Mange kunde ønske at sige sig paa hele denne Sag. Naar disse Forhandlinger ere til Ende, vil der ogsaa foreligge Oplysninger for Folket af en saa veiledende Karakter, at Folket vil være istand til at komme ind i et saadant Spor, at det vil kunne afgive en fornuftig Dom. Dertil